

MINA OM SIT FORHOLD TIL POLITIK

Jeg er født og opvokset i Zimbabwe, i Harare, i Afrika og flyttede først til Danmark, da jeg var omkring 11-12 år. Og jeg husker tydeligt, da jeg flyttede til Danmark, at jeg meget følte mig som værende gæst i det her land, på trods af at min mor var dansker, og jeg sådan set også havde dansk statsborgerskab. Men jeg følte mig inderst inde som værende zimbabweaner, og derfor var det lidt på midlertidigt ophold, at jeg kom til Danmark. Jeg skulle sådan set hjem til Zimbabwe på et tidspunkt igen.

Og så husker jeg også, at da jeg startede i gymnasiet og var 15-16 år gammel, og vi fik venner fra Afrika på besøg, fra Zimbabwe på besøg, at ham manden i den vennegruppe, faren i familien, han var meget glad for at se, at jeg havde valgt at tage en uddannelse i Danmark, og havde meget store forventninger til, at jeg også efterfølgende skulle videreuddanne mig. Men han sagde også, at den mulighed, jeg havde fået, ved at få lov til at komme til Danmark og tage en uddannelse, den forpligtede. Den forpligtede på den måde, at når jeg var færdig, så skulle jeg rejse tilbage til Zimbabwe, og så skulle jeg hjælpe med at genoprette landet.

Og for første gang nogensinde kunne jeg mærke, at der var noget i mig, der skiftede – identitetsmæssigt i hvert fald. For første gang så følte jeg mig ikke som værende gæst i Danmark eller en tilskuer til samfundet, men nærmere som værende dansker, og det gjorde ret ondt at skulle forestille sig, at jeg skulle rejse tilbage til Zimbabwe. Og derfor så vidste jeg også godt, at hvis jeg sagde nej til den opgave at skulle rejse hjem og være med til at genopbygge Zimbabwe, jamen så ville det kræve noget andet af mig. Jeg ville ikke bare kunne sætte mig på sofaen. Jeg ville sådan set... der ville sådan set være en pligt til, at jeg skulle bidrage et andet sted.

Og derfor besluttede jeg mig også for at melde mig ind i elevrådet og blev sådan set også elevrådsformand og blev aktiv i Gymnasieelevernes Sammenslutning, som er en interesseorganisation for alle gymnasieelever i Danmark. Og sidenhen er jeg også blevet socialdemokrat.

Og forpligtelsen til at være med og gøre en forskel og bidrage den er der sådan set stadig, og den er der næsten i højere grad i dag, fordi at jeg kan se, at der er rigtig mange, som føler, at de mennesker, som træffer beslutninger i det her land, de politikere vi har, der er mange, der synes, at de træffer de forkerte beslutninger, og det kan jeg sådan set godt forstå, men hvis det her demokrati skal virke, så kræver det, at vi alle sammen er med til at bidrage og melder os ind. Og det vil jeg i hvert fald selv blive ved med at gøre ved at være socialdemokrat. Jeg føler også stadig forpligtelsen til at deltage og til at være med, og det håber jeg også, andre vil føle i højere grad, at der er flere, der vil føle sig forpligtede til at gå ind i politik og være aktive.